

Estelle Laure

Dit laaiende vuur

Vertaald door Esther Ottens

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij
2016

Dag 14

Mama had gisteren thuis moeten komen, na een vakantie van twee weken. Veertien dagen. Ze zei dat ze even pauze moest hebben van alles (*lees: ons*) en dat ze vóór de eerste schooldag terug zou zijn. Door wat er gisteren bij de post zat had ik al zo'n idee dat ze niet zou komen opdagen, maar toch lag ik de hele nacht vurig te hopen dat ik het mis had, dat mijn zo-goed-als-nooit-falende instinct het nu eens finaal bij het verkeerde eind had. De deur piepte niet, de vloer kraakte niet, ik zag de zon langs de muur omhoogkruipen en heel diep vanbinnen wist ik: we staan er alleen voor, Wrenny en ik, voorlopig tenminste. Wren en Lucille. Lucille en Wren. Ik zal doen wat nodig is. Niemand haalt ons uit elkaar. Dat betekent zo gewoon mogelijk doen. Faken. Want het is alles behalve gewoon.

‘Gewoon’ verdween samen met papa uit ons leven.

Ik kreeg er een raar zweverig gevoel van toen ik vanmorgen Wrens haar vlocht (veel te strak, volgens haar) en koffie zette, ontbijt en lunch voor ons klaarmaakte, kleren voor haar uitzocht, haar rugzakje pakte en haar voor de eerste keer weer naar school bracht, de burens gedag zei en iedereen ontweek die het lef zou kunnen hebben om te vragen

waar mijn moeder in godsnaam uithing. Maar ik deed het allemaal verkeerd, bleek. Verkeerde volgorde.

Ik moet éérst koffie zetten en zorgen dat ik zelf klaar ben. Wren moet zich na het ontbijt aankleden en niet ervóór, want ze knoeit altijd zo. Sinds vanochtend lust ze geen tonijnsalade ('Het ziet eruit als kóts'), hoewel dat gisteren nog haar lievelingsbeleg was, en daar kwam ik pas achter toen alles al in haar rugzak zat en we de deur uit moesten. Ik heb bergen mismooedige kleren gewassen, de mijne opgevouwen, die van mama opgehangen, die van Wren netjes in haar laatjes gelegd, maar het blijkt dat het haar allemaal niet meer zo goed past. Hoe kan ze in twee miezerige weekjes zo gegroeid zijn? Misschien doordat deze veertien dagen eeuwiglang hebben geduurd.

Dit zijn allemaal dingen die mama deed als niemand het zag. Nu zie ik het. Ik zie dat ze er niet is. Ik zie alles wat ze niet doet. Ik wil Wren aan de tand voelen, weten waarom ze niet vraagt waar mama blijft nu de vakantie is afgelopen, waarom mama er niet is. Wist ze de hele tijd al dat dit zou gebeuren, dat die avond dat de politie kwam het begin was en dat dit de enig mogelijke, onvermijdelijke afloop zou zijn?

Soms weet je dingen gewoon.

Hoe dan ook, ik deed precies wat mama zou hebben gedaan. Dat probeerde ik althans. Maar de kosmos weet best dat ik toneelspeel, iets nadoe uit een handleiding die ik niet eens heb. Maar nadat ik Wren een kus op haar donkere, gladde haar had gegeven, huppelde ze de school in. Dat is tenminste íéts.

Het is een zachte ochtend. De zomer weet nog niet dat

hij zijn einde nadert, en ik loop in marstempo door naar mijn eigen school. Zwetend als een otter ga ik naar binnen.

En daar ben ik dan. Op school. Het liedje dat Wren onderweg zong, een of ander pophitje, zit als een doffe, kloppende pijn in mijn hoofd. Ik ben een beetje laat voor Engels, maar op de eerste dag geldt dat voor bijna iedereen. Straks weten we weer precies hoe laat we waar moeten zijn, en waar we moeten gaan zitten. Dan zijn we gewoon weer makke schapen.

Eden zit er al, die komt altijd op tijd, vroeg genoeg om precies dat tafeltje in beslag te nemen dat ze hebben wil, met haar arm op de rugleuning van de stoel naast haar, tot ze mij ziet en hem laat zakken. We hebben dit jaar maar één vak samen en dat zuigt echt. Nooit eerder gebeurd. Ik zeil veel liever samen met haar door de dag. Gelukkig zitten onze kluisjes wel naast elkaar.

Eden is supercool, maar dan wel Eden-cool. Dat is niet het soort cool dat zegt kom me maar halen. Het is het soort dat toekijkt en wacht en heel veel ziet – het denkende soort. Haar dikke, vlammeende haar golft over haar rugleuning, en ze heeft haar leren pantserjas aan, wat misschien wat overdreven lijkt voor september in Cherryville, New Jersey, alleen zetten ze de airconditioning hier op school zo hoog dat het altijd supermarktkoud is; ik begin dan ook spijt te krijgen dat ik zelf geen jas bij me heb en niet iets warmes in Wrens rugzak heb gestopt, al weet ik bijna zeker dat het bij haar niet zo erg is. Ons schoolbestuur heeft waarschijnlijk het idee dat ze onze dwarse hormonen in toom kunnen houden door ons kou te laten lijden.

Dat is niet zo.

Meneer Liebowitz kijkt me raar aan als ik ga zitten. Ik heb dan ook ruw zijn sikkeneurige standaardpraatje verstoord, over dat hij dit schooljaar geen geintjes van ons zal accepteren en dat we niet moeten denken dat we ons als zesdeklassers opeens als eikels mogen gedragen en alles kunnen maken. Misschien kijkt hij ook wel zo omdat hij het weet van papa. Om me heen wordt druk gegniffeld, maar het lijkt alsof Eden met haar leren jas al die ruis dempt. Zolang ik haar heb, kan me niets gebeuren. Ik ga sowieso niet veel met andere mensen om. Digby mag dan haar tweelingbroer zijn, ik ben degene met wie ze een brein deelt.

Intussen ziet Liebowitz eruit als je lieve buurman, dus hij kan mopperen en ijsberen zoveel als hij wil, het heeft geen effect. Je weet dat hij een ontzettende softie is, dat hij popelt om 's avonds naar huis te gaan en zijn lekkere vest en zijn sloffen aan te trekken, om supergoed voor zijn plantjes te zorgen en Frank Sinatra of zo voor ze op te zetten. Hij kalmeert wel weer. Hij begint altijd gestrest aan het schooljaar. Vind je het gek? Middelbare scholen zijn net gesloten inrichtingen. Ze moesten tralies voor de ramen zetten, en bewakers voor de deur. Hier zouden ze dat nooit doen.

Eden haalt me met een schop tegen mijn voet terug naar het nu. Ik heb het niet zo op het nu, dus geef ik haar een schop terug. Zou dit ook onder 'geintjes' vallen, vraag ik me af?

'Eten bij mij,' zegt ze zonder geluid te maken.

'Wren,' doe ik. Schouderophalend.

Onbedoeld vertellen mijn ogen haar over mama.

Ze schudt haar hoofd. Dan fluistert ze heel zacht: ‘Pokkenwif.’

Ik haal opnieuw mijn schouders op en probeer haar blik te ontwijken.

‘Neem Wren mee. Mijn moeder geeft de hele wereld te eten.’

Ik knik.

Ze geeft me nog een schop. ‘Digby is er ook.’

Ik maak mijn hele zelf doodstil. Kijk strak naar Liebowitz die met dunne, witte lippen woorden vormt.

‘Ja, jullie wonen in hetzelfde huis,’ zeg ik. Hoe suf kan je zijn.

‘Dames,’ zingzegt Liebowitz. ‘Het is pas de eerste dag. Zorg dat ik jullie niet nu al uit elkaar hoef te halen.’

Probeer ons maar eens uit elkaar te halen, zou ik willen zeggen. Probeer het maar eens. Ga je vissen voeren en je planten water geven. Trek je vest en je sloffen aan en laat mij met rust.

Welkom in Sesamstraat. Laat je speelgoed staan, sluit gezellig aan.

Als Wrenny en ik in mama’s stokoude Corolla Edens straat in rijden, is Digby met John, hun vader, aan het basketballen. Ik wil zo snel mogelijk naar binnen, anders sta ik hier straks de rest van de dag te staren. Bij het zien van een vader en zijn kind die gewoon zoals het hoort met een bal spelen, voel ik een steek van iets. Dit is te echt, mijn hand wil naar Wrens ogen om te voorkomen dat ze ziet wat ze mist.

Wat me eraan doet denken. ‘Wren.’

‘Ja?’ Ze veegt over haar truitje, leest intussen in het boek op haar schoot en ziet er ondanks mijn inspanningen van vanochtend een beetje vies uit met al die klitten in haar vette haar. Haar vlechten zijn ergens vandaag losgeraakt, ze ziet er weer net zo verwilderd uit als toen ze uit bed kwam.

‘Luister eens, mama is toch al een tijdje niet thuis?’

Ze blijft stil zitten. Verstrakt. ‘Nee,’ zegt ze.

‘Nou, dat kunnen we beter aan niemand vertellen, goed? Zelfs niet aan Janie en Eden en Digby en John.’

‘Maar mama is op vakantie. Om dingen op een rijtje te zetten. Ze komt terug.’

‘Oké, ja,’ zeg ik, ‘maar toch. We kunnen het beter niet zeggen, want misschien begrijpen ze het niet. Misschien krijgen ze een verkeerd idee.’

‘Dat ze voorgoed weg is?’ Er gaat zoveel meer om in dat Wrenny-hoofd dan ik ooit zal weten.

‘Zou kunnen, of in elk geval langer dan de bedoeling is.’ Ik pak de hendel van het portier beet, want ik durf haar niet aan te kijken. ‘Dat zouden ze kunnen denken.’

‘Maar ze is niet voorgoed weg,’ zegt ze. ‘Ze is mama.’

‘Natuurlijk is ze niet voorgoed weg.’ Leugen.

‘Dus wat maakt het uit wat ze denken?’

‘Wren, gewoon niets zeggen, oké?’

‘Oké.’

‘Sommige dingen zijn privé.’ Ik doe het portier open, draai me dan om en wrijf vergeefs met mijn duim over haar shirt. ‘Dat mama op vakantie is bijvoorbeeld. Dus, oké?’

‘Ik zei al oké, oké?’ Ze stapt uit en blijft naar me staan

kijken alsof ik de irritantste persoon op aarde ben. ‘Hé, Lu?’

Ik zet me schrap voor wat er nu weer gaat komen. ‘Ja?’

‘Je moeder is zo dik dat ze op hoge hakken de deur uit ging en terugkwam op slippers.’

Ik zou haar kunnen vertellen dat ik me rot erger aan haar nieuwe obsessie met dikke-moedergrappen, maar ik heb zo weinig zin om hier te blijven zitten dat ik maar wat lach voor ik uitstap. Ik wil naar binnen, en snel ook, want er is ook nog dat andere ding. En met ‘andere’ bedoel ik dat waarvan ik acuut begin te zweten. En met ‘ding’ bedoel ik Digby, die ik al sinds mijn zevende ken, maar bij wie ik de laatste tijd verander in een stuntelende randdebiel, een totale halvegare. Vraag me met hem in de buurt hoe ik heet en de kans is groot dat ik geen antwoord kan geven. Waarschijnlijk zeg ik dan iets van ‘Llll... Lllllu...’ en moet je de kwijl van mijn kin vegen.

Ik weet het. Helemaal niet aantrekkelijk.

Maar echt. Lang, bezweet en zónder shirt aan, met alle spieren zó voor het bekijken. Hij is witter dan wit en heeft alleen wat kleur door de sproeten die hij van de zon krijgt, en na een hele zomer buiten zit hij nu wel onder. Maar als ik zie hoe zijn haar op zijn voorhoofd plakt en hij met zijn lange, lenige lijf om zijn vader heen dribbelt en de bal in de basket wipt, krijg ik zin om me uit de auto te laten vallen en op mijn knieën op de oprit *Genade Heer, halleluja* te roepen, sonnetten te schrijven en hem te schilderen en dat o zo volmaakte holletje tussen zijn nek en zijn schouder te aanbidden.

Hij is zo mooi.

Maar ik til nog niet eens mijn pink op als hij gedag zegt. Er zijn namelijk twee grote problemen, naast het feit dat hij Edens tweelingbroer is en het dus wel heel raar zou zijn. Eén: hij heeft al sinds het begin der tijden dezelfde vriendin. Ze zijn met elkaar vergroeid, ze draagt zijn jack, hun huwelijksakte is al zo ongeveer getekend. Hun kloteliefde is gezegend door de engelen. En twee: als ik ooit een kans bij hem zou maken, als hij me een keer zou zoenen of zo, zou ik ter plekke imploderen. Ik weet dat ik klink als een twaalfjarige die stapelverliefd is op een of andere superster, en dus niet als de zeldzaam beheerste bijna-volwassen vrouw die ik ben, maar om de een of andere reden maakt hij me gek. Het heeft iets te maken met zijn manier van bewegen, met zijn Digby-heid – ik raak er tot op het bot van in de war. Ik hoop dus dat hij me nooit kust. Dat zou één grote ramp worden. Niemand hoeft me zo de weg kwijt te zien raken. Zeker hij niet.

Of eigenlijk: zeker ik niet.

Janie, Edens moeder, heeft gehaktballetjes gemaakt. Ze weet niet hoe ze voor maar vier of zelfs zes mensen moet koken, ze is namelijk cateraar en party planner, dus de koelkast zit altijd vol interessante resthapjes. Als ze iets maakt, maakt ze veel. Binnen ruik je meteen dat het vlees de hele dag in saus heeft staan pruttelen. Het gehaktaroma heeft z'n weg door het hele huis gevonden.

Ik blijf even naar ze staan kijken. Eden en Janie. Twee roodharigen die in de grote, gloednieuwe open keuken met

hun rug naar ons toe over het aanrecht gebogen staan. Alles klopt in hun droomhuis, alles is precies zoals ze het hebben wilden, de keuken een verlengstuk van Janie. Eden en haar moeder lijken sprekend op elkaar, Janie is alleen wat stijlvoller dan Eden, die zoals altijd buiten school haar balletkleden aanheeft, alsof ze terug is gekropen in een huid waar ze niet zonder kan. Janie geeft Eden een bump met haar bil. Eden bumpst terug. Voeten, billen – het maakt Eden niet uit. Ze snijden groente voor de sla, allebei even pezig en even efficiënt, en zo samen. Ik sla mijn arm om Wren heen en trek haar tegen me aan, precies op het moment dat de goldendoodle Beaver Cleaver tegen haar op springt en Janie ons ziet staan.

‘Hoi meiden,’ zegt ze.

‘Hoi Janie,’ zegt Wren, die zich meteen met BC op de grond laat vallen.

Ik zwaai.

‘Wat ruikt het hier lekker,’ zegt Wren vanonder een witte vacht. ‘Maak je wodka saus?’

Janie glimlacht. ‘Wodka saus? Dat is wel voor gevorderden, hè?’

Wren springt op. ‘Het kookkanaal,’ zegt ze. ‘En Gino. Daar hebben ze ook goeie wodka saus.’

‘Goh,’ – Janie wijst naar de kast in de eetkamer, en ik begin het servies tevoorschijn te halen – ‘ik ben onder de indruk, Wren. Nee, dit is geen wodka saus. Het is doodgewone tomatensaus, maar hopelijk lust je die ook.’

‘Ja hoor,’ zegt Wren. ‘Lekker. We eten al weken diepvriespizza.’